

LA ESQUELLA

DE LA

TORRATXA

PERIÓDICH SATIRICH

HUMORISTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

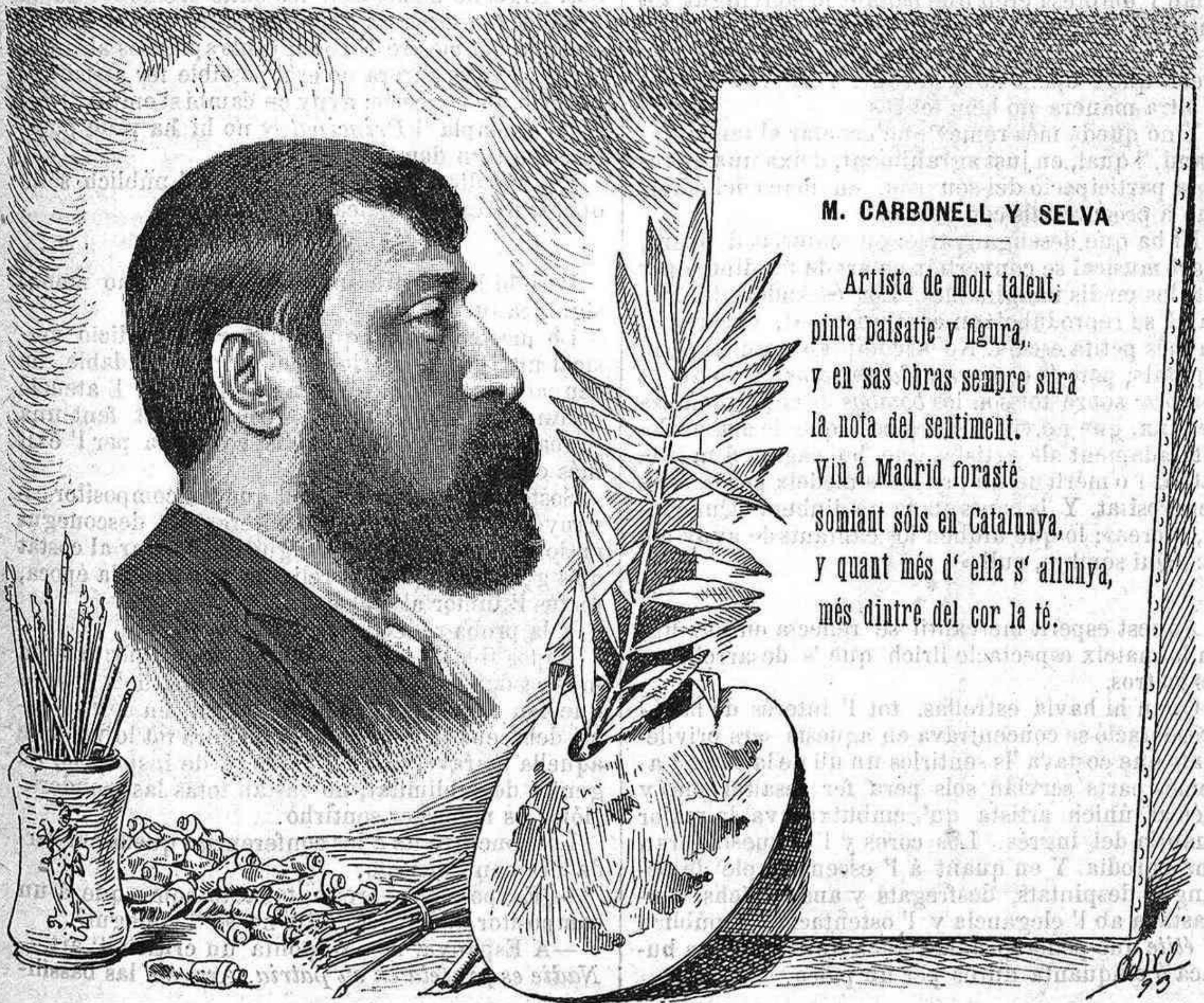
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SÚSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT

M. CARBONELL Y SELVA

Artista de molt talent,
pinta paisatge y figura,
y en sas obras sempre sura
la nota del sentiment.
Viu á Madrid forasté
somiant sòls en Catalunya,
y quant més d' ella s' allunya,
més dintre del cor la té.

Alro
93

CRÓNICA

NOTAS MUSICALS

Va despertantse á Barcelona l'afició á la bona música. Pero tinguin en compte que al parlar de bona música no 'm refereixo pas á la de ópera, la qual, per la manera com s'executa, y sobre tot, per la manera com se presenta, ha entrat en un període de llastimosa decadencia. La bona música, tal com jo l'entenich, es aquella que pot escoltarse ab los ulls tancats.

L'ópera vá de capa cayguda. S'ha anat envel·lint y s'ha anat tornant interessada com casi tots los vells. La fama dels cantants y dels autors moderns se cotisa en certas plassas de Italia, com si fossen valors en *bolsa*. Fins existeixen casas rivals, ó com si diguessen casas de banca, interessadas en alsar ó en deprimir l'artística mercaderia, apelant á tots los medis que solen posarse en us pera lograr la marxa próspera de determinats negocis.

¡Ay del autor de una ópera que no procura entendres ab un de aquests editors poderosos, que tanta influencia tenen en lo mercat!... Una ópera no es bona fins y á tant que algún editor se dedica á bombejarla y explotarla.

Y lo mateix que ab las partituras, passa ab los cantants. Los que volen fer carrera han de posarse al servey de las casas editorials, y aquestas no 's limitan á recomenarlos, si no que las més de las vegadas els imposan á las empresas.

Tot sovint se donan cassos del tenor següent:

Una empresa que intenta posar tal ó qual ópera, acut al editor, y després de entaular tractes més ó menos llarchs, acaban per entendres sobre 'l preu, á satisfer per un número dat de representacions. Quan l'empresa creu que pagant lo convingut, tot quedarà llest, surt l'editor y diu:

—Una darrera condició, senyor empresari. Es precis que l'ópera nova la canti 'l tenor Camami: d'altra manera no hem fet res.

Y no queda més remey que acceptar al tenor Camami, 'l qual, en just agrahiment, deixa una quantiosa participació del seu sou, en mans del editor que li procura tals contractas.

Hi ha que desenganyarse: en materias d'ópera, l'art musical se converteix en art de fer diners per tots los medis imaginables. Los escándols del Panamá se reproduheixen continuament, encare qu' en més petita escala. No 's compran ministres, ni diputats; pero 's compran *alabarderos*, y lo que 's compra sobre tot son los *bombos* de certa premsa italiana, que no viu d'altra cosa que de alabar desafortadament als artistas que ho pagan, á tant la ratlla. Lo mérit de un artista 's medeix per la seva generositat. Y 'ls cantants ja no diuen: «Qui canta, recrea»; lo que diuen los cantants de avuy dia es: «Qui sembra, cull.»

* *

Aquest esperit mercantil se reflecta en tot, fins en lo mateix espectacle lírich que 's desarrolla en los teatros.

Quan hi havia estrellas, tot l'interés de la representació se concentrava en aquests sers privilegiats que costava 'ls sentirlos un ull de la cara. La demés parts servian sols pera fer resaltar més y més al únic artista qu' embutxacava la major quantia del ingrés. Los coros y l'orquestra eran una parodia. Y en quant á l'escenari, ple de pellingos despintats, desfregats y anacrónichs, contrastava ab l'elegancia y l'ostentació del públich d'*élite* que podia gastarse cinch duros per una butaca ó cinquanta duros per un palco.

En lloch se acostuma á veure aquest contrast, com en lo nostre Liceo, ahont las senyoras vesteixen las millors galas, se omplan de joyas enlluernadoras, y ahont l'escenari, la major part de las vegadas sembla 'l magatzem de un drapayre trodat.

Y aquesta decadencia, que comensá ab las *estrellas*, baix pretext de que hi havia que pagar per ellas, sous inverossímils, continúa avuy que las *estrellas* faltan per complert, avuy que 'l cel del art ha quedat completament á las foscas.

Aixís es que 's vá á l'ópera per costum, per rutina, per tot lo que vulgan, menos per disfrutar las efusions artísticas. Los uns hi van á *torejar* tenors, á destarotar tiples, á armar barrilas, com las que sols se desencadenan en las plassas de toros.

En las més de las ocasions, al assistir á l'ópera, s'assisteix al casament del mal gust ab la grosseria.

* *

¡Ah, no! Lo qu' es á mí, que 'm donguin aquella música menos aparatosa, pero més expressiva dels grans concerts instrumentals: la música verdadera, l'única música qu' es tot música y res més que música; la música, de la qual he dit poch ha, que pot escoltarse ab los ulls aclucats.

Beethoven, Mendelshon, Bach, Wagner, Berloz, y una dotzena de geniassos més, que han escrit lo que sentian, sense preocuparse més que del art: aquests son los mestres.

A ells no 'ls corrompen los agiotatjes dels editors, ni 'ls bombos de la premsa venal: á ells no 'ls comprometen los gimnastas de gargamella més ó menos averiada, que fan prodigis més ó menos discutibles. Ells son los bons porque son los purs.

Y avuy la tendencia del públich se 'n vá ab ells. Aixís ho demostran los éxits creixents de la *Societat Catalana de Concerts*, que baix l'entesa direcció del mestre Nicolau tants aplausos alcanza.

Pochs anys enrera no era possible fer assistir al públich als concerts: avuy en cambi 'l *Lírich*, s'ompla 'l *Principál*, y no hi ha prou puesto per qui 'n demana.

¿No vol dir aixó qu' en lo gust del públich s'ha operat un cambi radical?

* *

Pero hi ha encare un altre síntoma, no menos significatiu.

Lo mestre Pedrell que á una gran erudició musical uneix un patriotisme ferm y laudable, ha ocupat tres dias la càtedra del *Ateneo* y l'atenció de un concurs tan numerós com ilustrat, fent una proba suprema que s'ha vist coronada per l'èxit més complert.

Sostenia 'l mestre Pedrell que un compositor espanyol del sigle xvi, casi enterament desconegut en lo seu país natal, era digne de figurar al costat dels grans compositors religiosos de aquella época, inclús l'inmortal Palestrina.

Y la proba rehixí per complert.

Imposible descriure ab la ploma l'efecte de la música del gran Victoria, á lo menos dels trossos que feu executar lo mestre Pedrell, en corroboració dels seus judicis. Per compendre tot lo valor de aquella maravella d'expressió y de inspiració, de geni y de sublimitat, no bastan totas las ponderacions: es menester sentirho.

Los concurrents á las conferencias quedaren verdaerament encisats.

—¿Es possible—preguntava tothom—que á un compositor de aquesta talla no se 'l conegui?

—A Espanya, no—responia un crítich d'art.—*Nadie es profeta en su patria*. Ara en las bassilli-

cas romanes l' espanyol Victoria es un dels mestres predilectes; y fins en alguna iglesia de Paris s' ha executat últimament la séva música, produhint una admiració soberana.

No falta qui demana avuy que ab las ilustracions musicals de las conferencias de 'n Pedrell, se combini un concert que podria donarse en qualsevol dels nostres teatros, perque las personas que no son socios del *Ateneo* no 's vegin privadas de admirar las creacions de aquest fill ilustre del art espanyol.

Si aquest bon desitj se realisa, tindrem que, per sentir bona música religiosa, haurá de anarse al teatro, ja que en las iglesias ningú 's cuida d'executarla, predominant en ellas la música profana y la ramplona.

De manera que 'ls devots del art trobaran en lo teatro 'l séu refugi espiritual, per la rahó de no cultivarse la devoció qu' ells senten en las iglesias espanyolas.

¿Qué li sembla aixó á D. Jaume?

¿No valdria la pena d' escriure sobre 'l cas una bona pastoral?

Encare que *pastoral* per *pastoral*, més que per las de cap de bisbe, jo estich per la de Beethoven.

P. DEL O.

A LEONOR

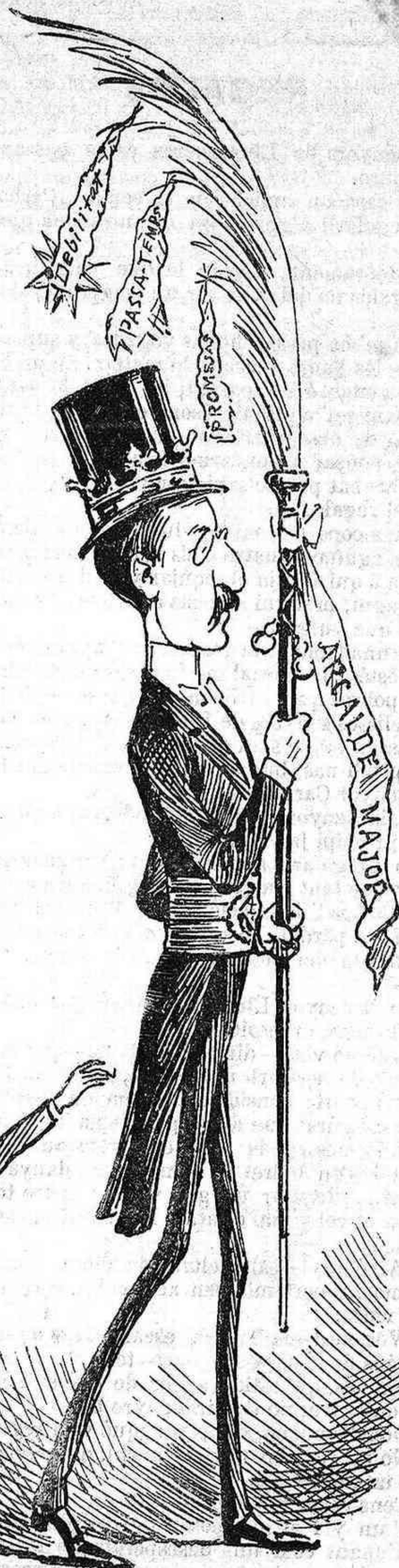
SONET

Gojosa propet méu vas passá un dia,
vaig véurem plé de goig y de ternura,
y esclau de ta bondat y ta hermosura
vaig sentir dins mon cor la simpatia.

Inquieta des' llavors l' ánima mia,
troba, en mirarte sols, grata ventura;
lo téu somris dissipa ma amargura,
tas miradas m' omplenan d' alegria.

Per tu, com foll d' amor, sempre suspiro:
sense véuret, Leonor, sembla que 'm moro
y á véuret día y nit es lo que aspiro;
mirarte sens parar es lo que anyoro,

LO PALMÓ DEL ARCALDE

Diu que allá á la Casa gran
s' arma una conspiració...
Diu que alguns están mirant
si li afanan lo palmó.

perque t' adoro més com més te miro
y perque t' miro més com més t' adoro.

J. STARAMSA.

REGALOS

Los senyors de Llumaneras están passant un gran apuro.

Se 'ls casa un amich séu, lo senyor Carbonell; volen regalarli alguna cosa... y no saben qué regalarli.

Verdaderament, diguin lo que vulguin, això dels regals no deixa de ser un compromís del botavant.

A mi m' ha passat moltes vegades, y suposo que a vostés los haurá succehit lo mateix. Se m' ha casat un amich ó un parent; ha sigut lo sant ó 'l compleany d' alguna persona estimada, hi tingut intenció de obsequiarla ab algun recort... y després de pensar y trencarme 'l cap una pila d' horas, hi acabat per no sapiguer qué fer ni qué comprar pel regalo.

Alguns cops fins m' ha vingut la idea de surtir del pas agafant quatre ó sis duros, portarlos á la persona á qui desitjo obsequiar y dirli francament:

—Tingui, prengui aquests quartets... y còmpriseu lo que vulgui.—

Afortunadament, ara com ara l' apurat no soch jo ni vostés, de lo qual me 'n alegro moltíssim.

Los pobres que 's troban ab aquest conflicte son los infelissos senyors de Llumaneras, que, com hi dit, passen tot lo sant dia barrinant pels reconys y gratantse 'l nas, buscant la manera de quedar bé ab lo senyor Carbonell.

Ella, la senyora, aviat ho tindria arreglat. Desde un principi ja va dirho:

—Jo li regalaria aquest gosset d' ayguas que tenim, y que tant mateix tampoch fa altra cosa que embrutarnos l' habitació. Aixís d' un sol tiro matariam dos pardals: ens treuriam un mort de sobre y surtiriam del compromís ab lo senyor Carbonell.—

Pero 'l senyor Llumaneras retxassa enérgicament aquesta proposició.

—¿Qué no veus—diu lo bon home—que no veus que aixó de regalarli una bestia, lo senyor Carbonell fins podria considerarho com un insult?... Y després: figurat que avuy per demá 'l gos li dongués una mossegada... ¿No comprens qu' ell llavors estaria en lo dret de demanarnos danys y perjudicis?... ¿Regalar un gos viu... y sobre tot, un gos tan discolor y mal criat!... Fos mort, encare com aquell...

—¡Aixó ray!—salta ella:—matémlo, fémllo embalsamar, y portémli ben aconduhit, sota un globo de vidre.

—¡Vés, vés!—fa 'l marit, escandalisat de las proposicions de la séva senyora:—tens unas ideas tan subversivas, qu' estich segur de que si 'l govern se 'n enterava, no t' aniria gayre bé.

—Donchs bueno, digas tu: ¿qué vols regalarli?
—No ho sé... no puch atinarhi; es precis meditarho una mica més.

—Tens rahó: meditém.—

Y l' un y l' altre 's posan de cap á la calaixera reflexionant com uns desesperats, ab la mateixa obstinació que si estessin buscant la direcció dels globos ó 'l moviment continuu.

Ella obra uns ulls colossals, que semblan dos fanals de locomotora; ell los tanca d' una manera piadosa y melancólica, llensant de tant en tant

uns esbufechs capassos de derribar un guardia civil.

—Filomena—murmura 'l marit al cap d' un rato:—¿encare no t' ha acudit res?

—A mi nó: ¿y á tu?

—Tampoch.

—Donchs, seguim meditant.—

Aixís passen tota la tarde.

A entrada de fosch, veyent que aquella incómoda posició no favoreix gens lo naixement de las ideas, lo senyor Llumaneras se deixa anar com un fardo sobre una cadira y exclama ab desesperació:

—¡Res, res!... ¡No 'm vé res!

—Donchs á mi sí—replica ella.

—¿Qué?... ¿qué t' ha vingut?

—¡Mal de cap!... A copia de pensar y repensar, m' ha nascut una migranya, que sembla que á dintre del cervell hi tingui un circo eqüestre ab deu ó dotze pallassos fenthi salts y cabriolas...

—¿Es á dir qu' encare 'ns trobém empantanyats de la mateixa manera?... ¡Ay Déu meu! ¿Qué li regalarém, donchs? ¿qué li regalarém?

—Si tu no fossis tan tussut, ja estaria tot arreglat.

—¿Cóm?

—Donémli 'l gos.

—¡Mira!... Si tornas á parlar del gos, vaig, l' agafo y 'l tiro al carrer per la finestra. ¡Sembla mentida que una dona com tu, vulgui fer uns regals tan... tan bestials!

—Bueno, no t' esbalotis per xó... ¡Ditxós senyor Carbonell! ¡Bé 'ns en ocasiona prou de tragerias!.. Escolta, fem una cosa.

—¿Qué?

—Regalémli una petaca.

—No fuma.

—Donémli un acordeon.

—No 'l sab tocar.

—Portémli uns quants llibres.

—No sab de llegir... es dir, si que 'n sab; pero no llegeix may, perque diu que aixó dels llibres son caborias.

—Regalémli un rellotje de paret.

—Ja 'n té dos.

—Regalémli un tinter ben bonich.

—Ja 'n té tres.

—Regalémli una plata de crema.

—Es enemich del dols.

—Donchs, donémli un bon formatje.

—No li agrada 'l salat.

—Portémli un llus...

—¿Sabs, Filomena, que respecte á llus, me sembla que tu ho ets bastant?

—¿Si?... Donchs, mira; arreglat. Jo ja no obriré mes la boca.—

Callan un rato. Silenci profundo. De repent ell fa un crit.

—¡Una idea! ¡una idea—exclama plé d' alegria—¿sabs qué podém fer?

—Digas.

—No li regalém res.—

Y aixís ho resolen per unanimitat, després de discutir llargament las ventatjas d' aquest nou plan.

En honor de la veritat y deixant apart los cumpliments, s' ha de confessar que aixó es lo més breu, lo més senzill... y lo més barato.

A. MARCH.

AMOROSA

Venia d'enterrar la meva mare,
y encar dins mon cervell repercutian
los sechs colps de martell obrint la fossa
y 'l pésam sentenciós de la familia.

Los set morts del dipòsit ab sas caixas
passavan un á un devant ma vista,
mentres sense esma, com un mort, me duyan
tot sol, dintre del cotxe que corria.

Engolfat en l'espai de mas memorias,
clavant mos ulls damunt els closos vidres,
mirava 'l paisatge que 'm mostrava
un dematí d'hivern, plé de boirina.

Pro 'l cotxe 's va parar, s'obrí la porta,
vaig trobar-me de nou al aire lliure,
y al torná en mi, de mas parpellas secas
brollá una grossa llágrima furtiva.

Y oblidant un moment la mare morta,
diguí pensant ab tu:—¡tant que la estimas,
y tal volta també la fossa negra
se te la engullirà qualsevol dia!

A. LLIMONER.

FOTOGRAFÍAS ÍNTIMAS

D. Hermógenes Manganese de Litina

Volguent lo Director del periódich
titulat *La Coliflor literaria* posar á
proba mon escás talent, m'encarre-
gá que passés á fer una visita d'ex-
clusiva tafaneria als més ilustres
homes ab que conta nostra ciutat.
De res serviren las mévas protestas:
no fou reconeguda la méva insufi-
ciencia, no fou atesa la méva mo-
destia, ni 's pará compte en que 'ls
únichs pantalóns que tinch son un
bon xich segats y ab inmensas ge-
olleras. A pesar de no trobar-me
presentable, mogut per las vivas
instancias de dit Director, y després
de rebre de sas benefactoras mans
un petricó de benzina á fi de que
mon humil y servicial vestit reco-
brés un regular cop de vista, puig
tenia espargidas entre pit y esque-
na més bell munt de solfas que las
que requereixen la celebrada trilo-
gia de Wagner, vaig decidir-me á
seguir pisos de celebritats ab lo pia-
dós intent, Déu no m'ho tinga en
retret, de manifestar mas íntimas
impresions referents á tot quant ve-
jés, sentís ó ensumés dins dels res-
pectius despatxos, recibidors ó quar-
tos de las avans ditas celebritats.

Cert qu'era molta la feyna que
se 'm girava, ja que las celebritats
dins Barcelona sols se contan per
milers, que no es en vá Catalunya
un criadero de sabis de tot género;
pero, Déu sobre tot, com diuhen los
calendaris, y recordant-me de que
ab temps y palla maduran las nes-
plas, vaig comensar la méva hon-
rosa tasca, convenut de que al
acabar-la y per rahó del esmentat
adagi molts caps de carabassa esta-

rian ja en saho, gosant de l'aureola gloriosa de
la fama eminencias avuy embrionarias que sols es-
peran lo buf de la popularitat pera convertir-se
en montgolfiers inflats de pedanteria.

Y com tot es comensar, m'encamini á ca 'n
Manganese, resident al carrer d'Espolsasachs, nú-
mero 999, pis primer.

Lo Sr. Manganese de Litina es solter, tindrà
prop d'uns 60 anys y viu ab una criada vella. Es
doctor en Farmacia, en Ciencias fisico-químicas,
en Ciencias naturals, llicenciat en Medicina, bat-
xiller en malas arts, en una paraula, un pou sen-
se fondo de ciencia. Son fisich es alt, magre, cal-
vo y curt de vista. Vesteix casquet, bata gris ab
cordóns y borlas blavas, pantalóns curts y sabatots
de sola d'espardenya. Usa ulleras ab montura de
plata y vidres de núm. 1.

Al arribar á son domicili vaig fer antesala per
espai de mitja hora. Luego s'obrí una porta y
aparesqué D. Hermógenes. M'agafá la má á las
palpentas y m'acompanyá á son estudi.

—Dispensi—m digué—aquí ho tinch tot fosch
per evitar l'efecte dels raigs de llum ultra-violats,
perjudicials per unas preparacions que tinch da-
munt d'aquesta taula.

Y m'assenyalava un recó invisible.

—Segui—afegí apoyant sas mans ab forsa sobre
mas espatllas per obligarme á cumplir son mana-
ment.

RUMORS QUE CORREN

¿Lo veuhen aquest senyor?
Pues vol sé *arcalde major*.

Vaig sentarme en un tamboret brut d'extranya polsina, residuo dels séus preparats y potingas. A mida que 'ls ulls s'acostumavan á las tenebras, descubria á mon entorn pots de mil formas variadas, apareixían las parets cubertas d'amplíssimas pissarras dont las ecuacions químicas s'encreuhavan per tots indrets, y gresols y forns extranys de terra refractaria afillerats dins d'un armari esperavan l'hora d'anar al foch á sacrificar-se per la Ciencia.

D. Hermógenes s'instalá prop méu, acomodant las sévas respectables darrerías dins d'un colossal morter de bronzo, quedantse en actitud de pendre un bany d'assiento. La sabiduria té aquesta ventatja, qu' es despreocupada.

Exposada que li fou al eminent químic la causa de ma entrevista, prengué tot seguit la paraula, endigantme la següent peroració:

—No puch satisfer lo desitj de vostés de possehir mon retrato, porque l'última grossa que 'm quedava l'he remesa avuy mateix á mos amichs los académichs de Berlín y Viena. Detalls íntims de la vida es ociós que me 'ls demanin. Mos mérits son més que regulars y reconeguts sobre tot al extranjer. Per ells soch soci honorari de trenta tres Academies y corresponsal premiat de setcentas catorze. He dirigit vintivuyt periódichs professionals y he colabrat en noucentas revistas. Poseheixo quatre diplomas d'honor, cinquanta sis medallas y dotze condecoracions. He publicat sis monografias, traduhidas més tart á totas las llenguas. M'han honrat ab la séva confiança y amistat las eminencias químicas actuals y moltas de las passadas. He despreciat ventatjosas ofertas de matrimoni, porque crech que 'ls homes ilustres se deuen avans que tot á la Sabiduria, única senyora y esposa nostra. He sigut professor y soch actualment conceller de tots los caps-pares del saber humá. He dedicat la méva existencia á comprobar los experiments d'altres autors importants...

—Vosté dispensi—vaig dir interrompentli la inacabable oració—¿no ha descubert vosté cap nou element, ni ha trobat la fórmula d'algun explosiu extrany, ni cap preparat útil á la industria ó á la terapéutica, ni una senzilla combinació per enllustrar las sabatas, ni...

—¡Oh!—continuá D. Hermógenes ab tó magistral, veu reposada y desdenyosa actitud—he trobat cosa més important. De mos càlculs y anàlisis resulta que 'l protosulfuro de pentaetildioxitetrametiló té un átomo més d'hidrògeno que 'l suposat péls més reputats químicsh, y d'aixó me'n vanaglorio ab justicia. Aixó m'ha dat fama europea, y sols aquí, aquí que concedeixen privilegi d'invenció als mistos de pet y als llibrets de paper de fumar engomat, sols aquí no soch conegut ni respectat com deuria.

Cregui acabada la méva missió; y al retirarme, m'acompanyá galantment fins á la porta aquella llumanera de la Ciencia, que gracias al descuyt y al abandono espanyol sols il·lumina las modestas habitacions d'un primer pis del carrer d'Espol-sasachs.

XAVIER ALEMANY.

ANUNCI

Mossen Pere Catatrách
nessecita majordona.
La busca de poca edat,
sanitosa y rodaxone,
sense pares, ni germans,

ni familias conegudas,
ab los brassos ben groixuts
y las camas revingudas.
Si té bons antecedents
la pendrá sense reparo,
y guanyará un bon jornal
perque no té res d'avaró.
Y si es sensible de cor
y ab la conciencia estreta,
que 's presenti tot seguit
y té la carrera feta.

Las feynas y ocupacions
son pocas y descansadas,
y encare podrá manar
á tres ó quatre criadas.
Las que desitjin servir,
que passin demá al mitj-dia
al carrer de 'n Trençalós,
número sis, rectoria.

Nota: Avans d'anar al llit
fá besars l'escapulari.
Absoluta discreció:
no hi ha escolans, ni vicari.

FOLLET.

LLIBRES

JESÚS.—*Poema dramátich*, en sis actes y en vers, per D. FREDERICH SOLER.

La reputació del ilustre poeta que tantas y tan aplaudidas obras ha donat al Teatro catalá, queda sellada d'un modo indeleble ab la publicació de JESÚS.

Escrit en varietat de metros y procurant reproduhir lo caràcter y 'l perfúmde la época, lo poema *Jesús* resulta una colecció de quadros de la passió del Salvador, enllasats ab lo talent indiscutible y 'l coneixement que de la escena te'l senyor Soler.

L'autor ho endavina y ho adverteix: la grandiositat de l'obra es tanta, que s'ols pot posarla sobre las taulas una empresa que conti ab inmensos recursos y una inquebrantable voluntat. Tal vegada no s'havía presentat may en lo nostre teatro una obra de més gegantesca concepció y, per lo mateix, de més dificultats en representarla d'una manera digna.

Aixó es lo que ha decidit á l'autor á publicar lo *Jesús*, á pesar de no haverse encare estrenat. Es un sacrifici y una galanteria qu'ls seus admiradors y 'ls lectors de gust delicat, no deixarán d'agrahirli, perquè l'obra está materialment plena de bellesas literarias.

En lo *poemi* hi destaca desseguida una semblansa de Jesús, feta ab tan exquisit sentiment com hermosa brevetat.

«Va naixé en bressolet de pobras pallas;
va creixe per mimvar dols y amarguras;
va sé home per lliurar rudas batallas
contra cobdicias y ambicions impuras.
Va morir en la Creu, brassos extesos
y ab la testa d'espinas coronada,
per redimí als humans, llavors sotmesos
á esclavitud terrible y malhaurada.»

¿Pot donarse un resúm mes sobri y exacte?

La presentació del Salvador en lo segón acte, es d'una bellesa encantadora.

Jesús séu al mitj d'un bosch, sobre unas rocas: una munió d'infants lo rodeja. *Pere* vol apartarlos.

«Petits, que l'agovieu; féuvos enrera.»

Pero Jesús s'hi oposa:

«No, deixals, Pere.

Que vingan á mi 'ls nins ¡pobrets! que vingan:
sa vivesa parlara
m'alegra 'l cor, y 'm plau que s'entretengan,
y es bell com la infantesa
del cel entén la gloria
pera guardarla ab goig en sa memoria.»

¿Y sas paraulas en l'Hort, quan Malcus acaba de lligarlo alevosament?

«¡Oh! May vista ingrátit!

PLAT DEL DIA

—¿Sab vosté si confessa 'l *padre* Gonzalez?... Perque tindria molt gust en confes-sarm 'hi.

Rabins, poble y faritzéus,
tots en contra mi llansats
com tigres fers afamats.
¿Cóm no us condolen mas veus
ni mos plors desesperats?
En lo Temple m' heu sentit;
en la ciutat, lluny d' insults,
clams d' amor m' heu dirigit...
Jo he besat á qui m' ha trait
jo he dat vida á morts sepults;
la vista al cego he tornat,
la pau al que ha tingut fe,
la parla al mut desdixat...
¡y quan tant vos he otorgat
m' ultratjéu ara sens frél...»

Si l' espay ens ho permetés, molts serian los trosos que del *Jesús* copiariam, com la millor manera de donar una perfecta idea d' aquesta joia literaria; pero, siquiera per acabar, ja que no'ns queda lloch per més, no podém resistir á la tentació de transcriure los esculturals versos que 'l senyor Soler posa en boca de *Jesús* en lo cami del Calvari, dirigintse á las donas de la Ciutat:

«No llenséu demunt méu amargas llágrimas,
d' aquest Jerusalem las moradoras;
guardéulas per plorar damunt vosaltras
y damunt vostres fills que amor vos donan;
guardéulas, sí, que no es pas lluny lo dia
en que ditxa no haurán las més ditxosas,
en que serán estérils las més faustas,
en que los goigs d' avuy serán congoixas.»

Deu sab quan surtirá un empresari de prou pit é inteligencia pera posar lo *Jesús* en escena ab l' esplendor que la magnitud de l' obra requereix: mentres aquest moment arriba, cal llegir lo poema y anticipar al seu insigne autor los aplausos que sens dupte alcanzará 'l dia en que sa derrera concepció pugadesarrollarse sobre l'escenari.

ALTRAS OBRAS PUBLICADAS:

¡ABAIX L' EXISTENT! — *Disbarat cómic en un acte y en vers*, per C. GUMA. — Al estrenarse aquesta obra en lo Teatro Romea á darrers del any passat, ja van ocuparnos d' ella y del éxit brillantíssim que havia conseguit.

LO MARQUÉS DE CARQUINYOLI. — *Juguet cómic en un acte, arreglat del francès*; producció també del popular C. GUMA, estrenada 'l dia 7 del passat Febrer á Novedats, en qual teatro está encare representantse ab creixent aplauso.

Agrahim al autor l' envió d' aquestas dugas obras, que per cert están molt ben impresas.

M. B.

A MA MARE (*)

(Fragments)

Com viola bosquetana
avesada á la frescor,
que 's mustiga si li falta
la mullena de la font,
aixís jo, mare estimada,
sens lo raig del téu amor
las flors que tu refrescavas
avuy las miro rostoll,
ahont los aucells ja no hi cantan
ni hi aletejan papallons.

¡Quántas voltas t' he plorada,
mare méva del méu cor,
en las nits que las campanas
han trencat mon pesat son!

(*) Lo Sr. Carbonell Selva, qual *cap de brot* publicuém avuy, es no sols nn notable pintor, ja que també sab arrancar de la lira notas vibrants de un sentiment verdader, com ho demostran los fragments de aquesta poesia, dedicada a son cusí D. Emili Selva.

¡Quántas voltas al cap-vespre,
mirant lo xiprer negrós
que vetlla prop de ta fossa,
voldria jo ser lo tronch
per ficar arrels endintre
y donarte mil petóns!

Me sembla que 't veig encare
extesa en ton llit de mort,
ab lo pom de las violas
que vareig cullirte jo.

Me sembla qu' encare sento
lo téu respir fatigós,
y que ab veu com ja de gloria
despedias á tothom.

Ja en mon cor desde llavoras
sempre més hi ha hagut tardor,
que lo sol d' eterna posta
no fá creixer branquillons.

¡Oh sí, mare idolatrada!
Ja aquest mon per mi s' ha mort,
que la terra sense sava
no fá neixer fruyt sabrós:
ja lo mon que ans me somreya
plé de ventura y dolsor,
morta tu mon llabi xucla
sols beguda de afliccions.

M. CARBONELL Y SELVA.

PRINCIPAL

Lo concert del passat divendres sigué notabilíssim.

Formavan part d' ell, además del preludi de *Tristan é Isolda*, cada dia més admirat, dos joyas de la música clásica, 'l minuet de Haendel y 'l larghetto del quinteto en la, de Mozart, que tingueren que ser repetidas; lo *scherzo* de l' overtura del *Somni de una nit d' estiu*, de Mendelssohn; la siciliana, de Bach; la *Chevauchée des Valkiíres*, de Wagner; la *Dansa persa*, de Guiraud, y sobre tot, la sinfonia dels *Mestres cantors*, de Wagner, pessa endiablada, de una execució difícilíssima y de una potencia arrebatadora.

S' estrená, además, la *Marxa heroica*, de 'n Rodríguez Alcántara, composició valenta y vigorosa, instrumentada ab molta brillantés y plena de carácter.

Lo concert, en conjunt, se distingí tant per la varietat, com pel mérit de las pessas que s' hi executaren, y 'l públich ne sortí més que satisfet, entussiasmat.

LICEO

Viu aquest teatro en plena sarsuela antigua, de manera que allá ván *Juramento*, *Catalina* y *Diamantes de la corona*.

Lo que no hi vá es públich.

Peró 's cubreix l' expedient, y 'ls propietaris han de passar per aquí ó quedarse á casa séva.

CIRCO

Orfeo all' inferno, de Offenbach, ab tot y ser

TIPOS MALAGUENYOS.—(Per J. Blanco Coris.)

Don Anton, son paysà, 's guanya la vida
fent restauracions;
ell se la campa recorrent las plassas,
venent boqueróns.

una opereta tan manosejada, es la que fins ara ha portat més gent al teatro del carrer de Montserrat.

La companyia ha trobat per fi una producció per llansarse y dona á la producció una execució delirant.

Los amichs dels plats forts y plens de pebre, ja tenen una cosa del séu gust. Las obras de Offenbach, serán tan vellas com vulguin; pero la veritat es qu' encare no ranciejan.

ROMEA

Hauré de deixar per la senmana próxima 'l donar compte del estreno del nou sainete de 'n Vilanova, titulat *L' ase del hortolá*.

Per avuy sols els diré que ha sigut rebut ab molt aplauso.

TIVOLI

Los éxits venen los uns darrera dels altres.

Després del que obtingué l' ópera de Bretón, *Gli amanti di Teruel*, ha sigut molt notable 'l que alcansá *Il barbiere di Siviglia*, de Rossini, y no menos satisfactori 'l que 'l públich ha tributat als *Hugonots*, de Meyerbeer.

L' empresa está d' enhorabona.

*
* *

Qui ho está també es lo representant d' ella senyor Molgosa que tingué un benefici altament beneficós.

Jo crech que per endurse'n á casa séva 'ls moltíssims regalos que varen ferli, á lo menos necesitá una conductora.

Aquests agasatjos demostran las moltas simpatías que ha sabut guanyarse.

NOVEDATS

L' heréu del mas del Sr. Rovira y Serra es una producció melodramática que no deixa de tenir condicions si bé revela alguna inexperiencia.

Los dos actes primers son senzills y 's desenvol·lan ab ajuda de llarchs parlaments. L' acte tercer termina ab un efecte qu' es una especie de quadro al viu, y que no está suficientment preparat. L' acte darrer, ó siga l' epílech, obeheix únicament al propòsit de fer morir en escena al protagonista, víctima de una malaltia que ha contret ab sas borrascosas calaveradas. Passa tot l' acte dintre del séu quarto, y al final se presenta á morir davant del públich, puig no revela en las pocas paraulas que pronuncia que tingués cap necessitat de donar aquest pas.

L' autor de *L' heréu del mas* hauria de preparar millor aquests efectes, ja que 'l género efectista sembla que 'l cautiva. Nosaltres li aconsellariam qu' estudiés la psicologia dels personatjes. Lo coneixement del cor humà es la primera condició que 's necessita pera 'l cultiu de la escena.

En la execució 's distingiren la Sra. Ferrer y 'ls Srs. Parrenyo, Oliva y Virgili.

*
* *

Aquesta nit deu estrenarse en aquest teatro una sarsueleta del Sr. Figuerola Aldrofeu ab música del mestre Casals, titulada: *Modus vivendi*.

CATALUNYA

La reproducció de la sarsuela de Olona: *Entre mi mujer y el negro*, ha sigut vista ab gust per tots los amants del género cómic.

Olona 'n sabia molt. Ell sigué 'l precursor del género que avuy predomina; pero ell no caygué may en los desvaris del flamenquisme. Coneixia 'l teatro com ningú, y sabia mantenirse en lo terreno verdaderament cómic.

Aixís es qu' encare avuy s' aplaudeixen las sévas obras, y al públich vejentlas li sembla que respira.

En l' execució de aquesta obra s' hi distingeixen la Srta. Segura, la Sra. Cubas y 'ls Srs. Palmada, Las Santas, Moncayo y Chaves.

N. N. N.

QUARESMA

Al fi hi hem arribat, la costúm mana dejunis seguidets, qu' ha arribat l' hora de confessá 'ls pecats, d' arrepenirse... y de tornarhi.

Que hi fa que l' espanyol tot l' any dejuni si per xó está ben tip... de patir gana; la Iglesia ho vol aixís, es molt higiénich y un no s' enfta.

De penitencia es temps, plorém las faltas que pesan sobre nos, arrepenintnos de ser volubles sers, pecaminosos... y de ser pobres.

Ja tornarém després á l'alegria, barrejarém més tart si avuy no es dable, es hora de resar, de compungirse, de fer ganyotas.

Lo bacallá s' es fet rey de la terra, farúm d' incens y llums esmortuhidas se sent y 's veu per tot; cada hú á casa fá 'l que li sembla.

Lo diumenje de Rams, per nota alegre vull portar un lloer que florit siga, ben guarnit de pernils, y pans de Viena, per fer denteta.

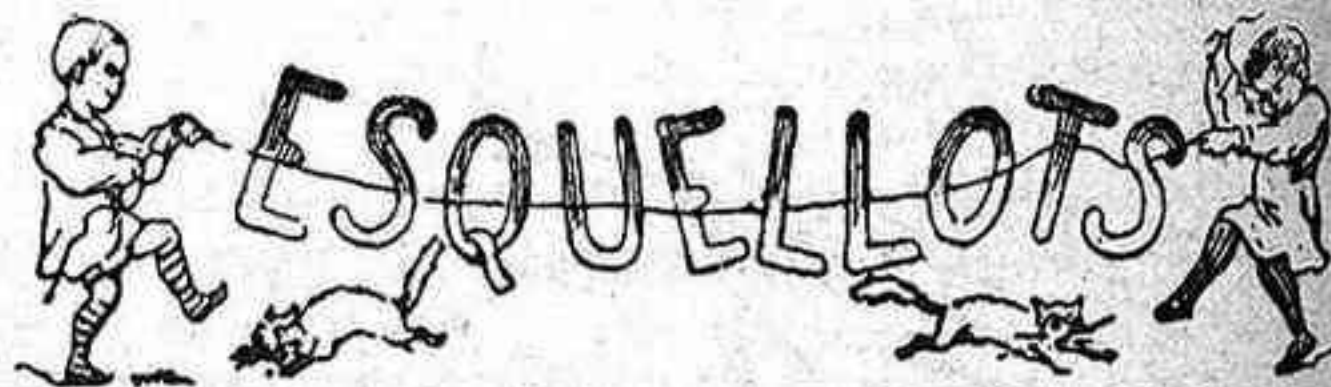
Y vindrá 'l dijous sant, de ricas galas qui 'n tinga s' omplirá; los proletaris ab la boteta al coll, cap als deforas á cullí herbetas.

La mesa de la Iglesia, presidida per senyoras de tó, que si bé 'ls quadra ó tenen *compromís*, farán suplirse per la minyona.

Y 's veurán mantellinas ja rogenças, copaltas enfadats si'l pel se mira, y á la fira dels bens las casadetas durán als homes.

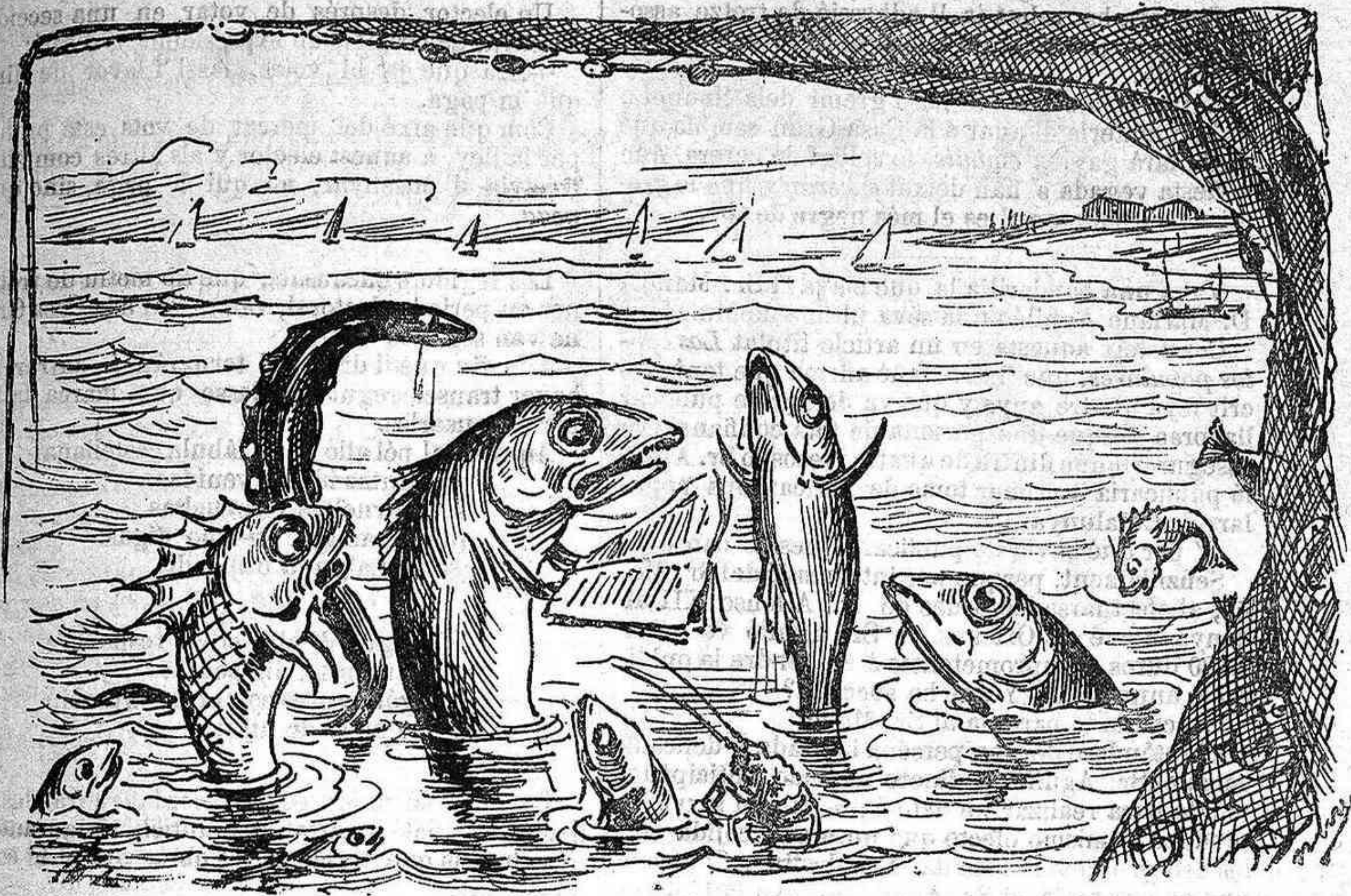
Tot aixó passarà, que la Quaresma casi sempre sol ser com la passada, menjarém bacallá, tunyina fresca, pero ¡ni un fil de carn!... si no s' abaixa.

J. ABRIL VIRGILI.

De Sabadell m' escriuhen una carta curiosa. Segons l' autor de dita carta, aquella laboriosa ciutat está baix lo domini de las carteras y eudavinaires, no sent pocas las personas que acuden á

VÍCTIMAS DE LA QUARESMA

¡Pobres peixos! ¡Cóm s' afanyan
á consultá 'l calendari
per veure si ja s' acaba
lo *dejuni* (?) sanguinari.

consultarlas, desitjoses de saber quin ha de ser lo séu porvenir.

Los resultats de aqueixas consultas se traduhei-xen en fets diversos, dignes de ser coneguts.

Aixís, en lo período de un any han desaparecut de sis á vuit casadas, abandonant marit y familia, puig las carteras las hi asseguraren que una millor sort de la que tenian las cridava lluny de sa casa.

Y no son sols pobras ignorants las que acuden á ca la *Dents* ó á ca la *Negra*; tot sovint s' hi veuhen també senyoras d' upa, y fins una que altra beata, tentada pèl dimoni de la curiositat.

En lo vehi poble de Sant Quirse, á altas horas de la nit trucaren á una casa habitada per un marit y muller sexagenaris, que no tenen fills.

La muller mitj endormiscada aná á veure qui era que demanava á aquellas horas tan intempestivas, y 's trobá ab qu' era 'l vehi de la casa del costat, que, tenint á la dona gravement malalta, reclamava 'l séu ausili.

Se vestí ab quatre esgarrapadas, y al arribar á la cambra de la malalta se trobá ab quatre gali-fardeus que garrot en má li digueren:

—Si no curas á la malalta t' estussiném.

—¿Jo?—digué la dona esglayada.

—Sí, tu. Hem sapigut per una de las carteras de Sabadell qu' est tú qui la fa patir. Per lo tant...

La dona 's posá á cridar, acudí 'l séu marit, y la pallissa no tingué efecte.

Al dia següent, aquella dona agraviada 's pre-

sentá al jutje de pau, en demanda de justicia: pero 'l jutje digué que ja n' estava enterat y li recomaná que ho deixés corre, puig l' agressor ja li demanaría perdó.

L' autor de la carta promet donarnos nous detalls relatius á la pernicioso influencia de aqueixas sibilas de pá sucat ab oli, sobre la credulitat y l' ignorancia de tants babaus que sembla imposible que viscan á últims del sigle XIX y en una població tan adelantada.

A Sabadell hont se fila y se teixeix tanta llana, casi no 's comprén que hi haja qui 'n crihi tal cantitat al clatell.

L' empresari del *Liceo* ha renyit ab la Junta de propietaris, y 's disposa á fer la temporada próxima de primavera al *Principal*, portanthi á n' en Massini y als demés artistas que té compromesos. ¡Qui ho havia de dir, que l' empresari del *Liceo* 's faria *crusado*!

Al vestibul de la Diputació provincial hi han posat dos lleóns nous de bronze, y aquell gos del mateix metall, modelat pèl Sr. Vallmitjana Abarca, que sigué premiat en l' última Exposició de Bellas Arts.

Ab tot aixó la casa que administra 'l Sr. Planas y Casals sembla talment una *menagerie*.

No sé com lo Sr. Planas y Casals pot passar tranquil per aquell vestibul. Sembla que hauria de tenir por de que 'l gos li mossegués las *pantorrillas*.

La *Lliga de Catalunya* continuà impertèrrita 'ls séus treballs electorals pera la formació de una candidatura de regidors.

Fins ara ha rebut ja l'adhessió de tretze associacions y gremis, aquí ahont se 'n contan més de trescents.

Entre 'ls associats hi ha 'l gremi dels llauners, qu' en materia d' anar á la Casa Gran sembla que no hi farà gayres *embuts*, lo colegi de cerers, que aquesta vegada s' han deixat *encerar* y fins lo gremi de carboners qu' es el més negre de tots.

Vaya una banderilla la que clava 'l Sr. Mañé á D. Mariano Aguiló en la séva última dominical.

Consisteix aquesta en un article titulat *Los cantos populares*, que 'l Sr. Mañé afirma que tenia escrit feya quatre anys y que va deixar de publicar llavoras perque una persona de tota confiança va assegurarli que dintre de quatre mesos lo Sr. Aguiló publicaria 'l primer tomo de las cansóns populars de Catalunya.

¿Y per qué havia de publicar aquestas cansóns?

Senzillament, perque per intercessió del Sr. Mañé, al efectuarse las bodas de D. Alfonso XII ab donya Mercé de Orleans, lo Sr. Aguiló va rebre 1,000 duros, compromententse á empendre la publicació anunciada. ¿Y qué ha succehit?

Concedim la paraula al Sr. Mañé:

«Tratándose de una persona honrada y delicada como el Sr. Aguiló, el dinero recibido anticipadamente para realizar un acto ó prestar un servicio, produce el mismo efecto que un ascua cojida con los dedos: quema hasta darle su destino. Contra lo que yo presumía, el Sr. Aguiló no tuvo la piel tan sensible, pues á pesar de los años transcurridos, no ha empezado aun la publicación de los cantos populares subvencionada por la Casa Real.»

* *

Crech sincerament que ha influhit més que res en la conducta extranya del Sr. Aguiló, la séva inveterada indolencia mallorquina.

Aixís y tot, no sé cóm s' ho farà pera respondre als atachs de que ha sigut objecte.

A no ser, que usant una locució genuinament catalana, li diga:

—Home, Sr. Mañé, fassi 'l favor de no venirme ab *cansóns*.

Als Estats Units s' han posat á la venta sellos de correus, en los quals, en commemoració del centenari, hi están representats alguns epissodis del descobriment de América.

¡Y cosa rara y xocant! Per haver sigut confiat lo dibuix á distints artistes, mentres en lo sello que representa á Colón, en lo moment de divisar terra, 'l gran navegant porta la cara tota afeytada, en un altre que representa 'l desembarch, ocurregut algunas horas després, Colón porta tota la barba.

* *

¿Saben ara lo qu' extranyo, tractantse del poble *yankee*?

Que no haja surtit cap fabricant de potingas pera fer creixe 'l pèl, aprofitantse de aquesta rarsa, pera confeccionar un bon anunci, dihent per exemple:

«Está probat que Colón, al empendre 'l séu primer viatge á América, tenia un pot de la pomada maravillosa pera fer creixe 'l pèl, adquirit en la fàbrica tal de Nova York. Al descubrir terra vá untarse la cara, y al desembarcar algunas horas

després, ja duya una gran barba, ab la qual, lográ infundir als indigenas un respecte absolut.»

Un elector, després de votar en una secció de Viscaya, encarantse ab lo president, li digué:

—Ara que ja hi votat, fassi 'l favor de dirme qui 'm paga.

Com que aixó del mercat de vots está prohibit per la ley, á aquest elector y als altres com ell, se li havia d'ensenyar, no qui li paga, sino qui li pega.

Los regidors encausats, que ab motiu de trobar-nos en periodo electoral, van tornar á la Casa Gran, ne van sortir lo dillúns.

Y's diu que 'l dia 31 hi tornarán á entrar, per haver transcorregut lo plasso que marca la ley per encausarlos.

Aquí vé al pèl alló de la fábula castellana:

«Tantas idas y venidas,
tantas vueltas y revueltas,
quiero, amigo, que me digas:
¿son de alguna utilidad?»

* *

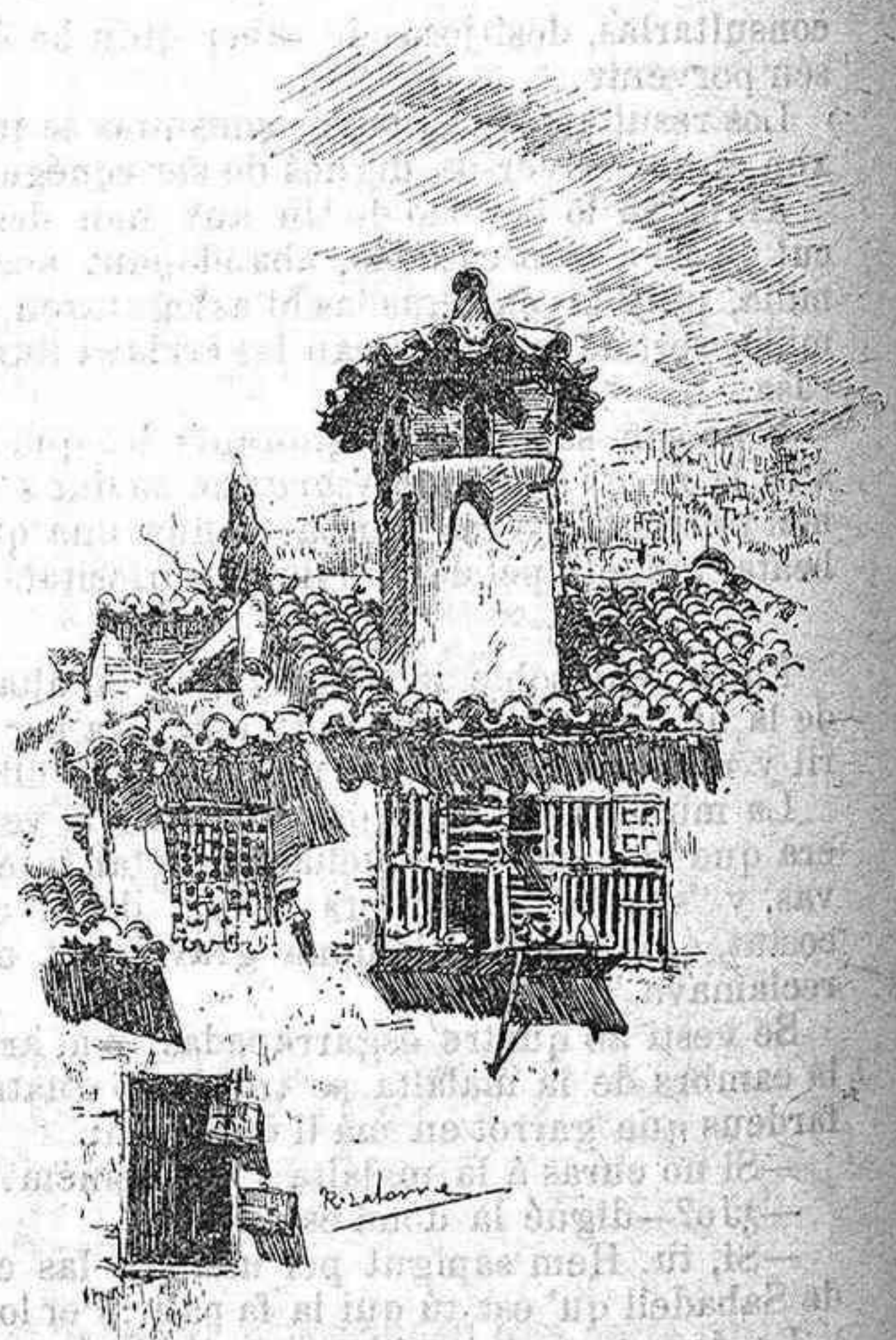
Y algún d' ells, si vol respondre ab franquesa, dir podrá:

—Segóns quins comptes s' aprobin si que ho es de utilitat!

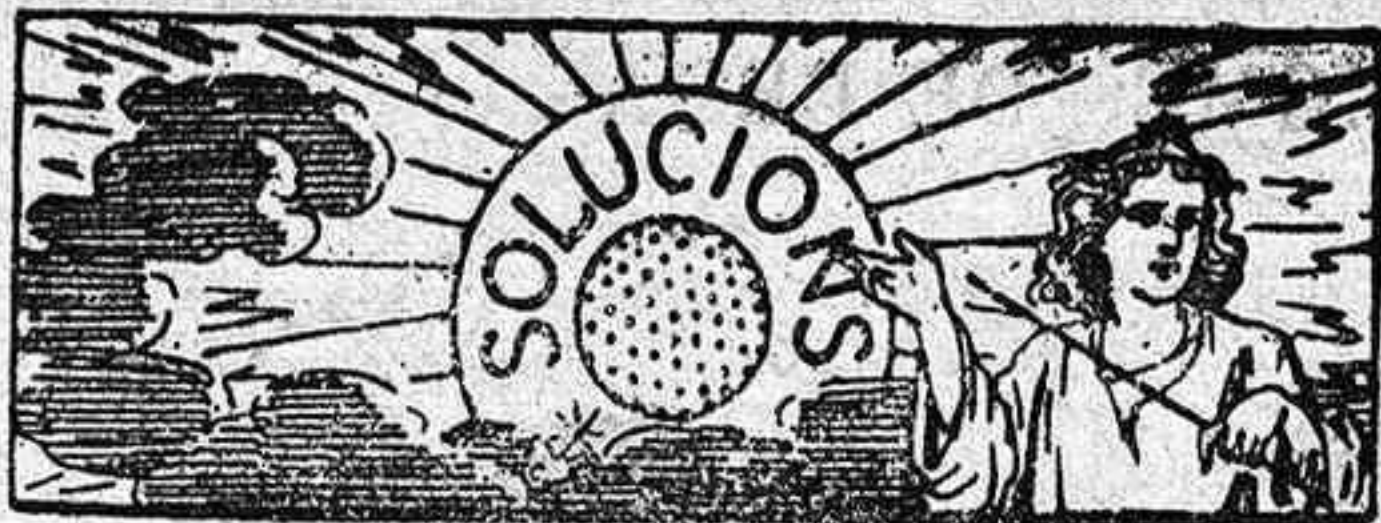
La comissió de Museos ha acordat retirar los objectes del Saló central del antich restaurant del Parch, fins que terminin las obras que s' hi están efectuant.

Ara bé: si las obras son un inconvenient, ¿cóm es que van instalarse allí aquells objectes, avants de que las obras estessin terminadas?

ANDALUSÍA PINTORESÇA

Las teuladas de Granada.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—A-po-te-ca-ri.
- 2.ª MUDANSA.—Pa—Pi—Po.
- 3.ª INTRÍNGULIS.—Poma.
- 4.ª GEROGLÍFICH.—Per cantis Verdú.

XARADA

ESCENAS BARCELONINAS

GOMA CURSI

Com que jo per tot me fico
(si puch y 'm deixan entrar),

NOTAS D' ART

(Quadro de M. Carbonell Selva)

Al tornar...

vareig anar l' altre dia
á una funció que vá dar
lo *Centro Crónich-dramátich*
en un teatro dels més grans
y ahont s' hi reuneix molta goma,
si bé cursi molta part.
La entrada es d' invitació
pel *bello-sexo*; y allà
las localitats no 's venen,
sino que qui mes aviat
hi arriba, ocupa l' assiento
que més li sembla ó li plau.

Pro es lo *quart* que cada volta
que 's dona funció, ja están
esperant que obrin la porta
del teatro, moltes mamás,
senyoretas y senyoras
y algún *dos-dos* invitat.

Un cop obert, la platea
queda plena als pochos instants,
tenint que anar, los que arriban
una miqueta més tart,
dalt del *galliné*; (es lo dia
que hi ha més *pollas y galls*.)

No n' hi ha poca d' elegancia
desde dalt de tot á baix;
abundan unas caretas
tan bonicas y *total*
capassas de fé *dos-terça*
á qualsevol mort... de fam.

Allí la *curtileria*
s' escampa per totes parts,
y perque fá més fi, parlan
las nenas en castellá.

Mentres feyan la comedia
«*Para una dama un galán*»
en alguns palcos s' hi veyan
varios tipos *engomats*
parlant baixet ab las *ninfas*
y menjant de tant en tant
un borrego ó un *xich* de *dos*
que reparteix la mamá.

Tambe hi ha caras que semblan
prima-girada-trés-quart
que ab tot y dur grans sombreros
si molt convé no han sopat.

Quan la funció es acabada
tot ab saludos se 'n vá
y crits de:—«*Abrigate niña;*
»*dame el abrigo, mamá;*
»*ponte los quantes.—Jesús,*
»*¿qué aire más fino, verdad?....*»

Y se 'n van cap á caseta
á peu... ó bé caminant,
satisfetas per lo *llustre*
que aquell rato s' han donat
y perque molt els agrada
veure comedias... de franch.

J. STARAMSA.

II

Prima-terça es una mida,
ma *primera* un animal,
dos-terça cosa aixerida
y una rassa 'l méu *total*.

JOAN MARI.

MUDANSA

—*Total, total á un total.*

—¿*Africá?*

—Y donchs, animal?

ESCOLÁ DEL VENDRELL.

TRENCA-CLOSCAS

R. ADELA VIS.

ESPANYA

Formar ab aquestas lletres lo titul de un melo-
drama castellá.

EDUARDO THOMÁS.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

OBRA NUEVA

NORTE Y SUR

Por RAMÓN D. PERES

Segunda série de CANTOS MODERNOS

Obra magníficamente ilustrada por A. MESTRES

Un tomo en octavo. — Precio: TRES pesetas

MAX O'RELL

JOHN BULL Y SU ISLA

Versión española de la 58.ª edición francesa

Un tomo en octavo. — Precio: 2'50 pesetas

TODO MENOS EL HONOR

FOR

CHARLES MEROUVEL

Un tomo en octavo.—Precio: 2'50 pesetas

LO MARQUÉS DE CARQUINYOLI

Juguet cómich en un acte

per

C. GUMÀ

Preu: UNA pesseta

Preu: UNA pesseta

Obrá nova de EMILI VILANOVA

ORIENTAL

LOS MOROS CONTRAPUNTATS

Preu: UNA pesseta

FREDERICH SOLER (Pitarra)

JESÚS

POEMA DRAMÁTICH EN 6 ACTES Y EN VERS

Preu: 4 pesetas

NITS DE LLUNA

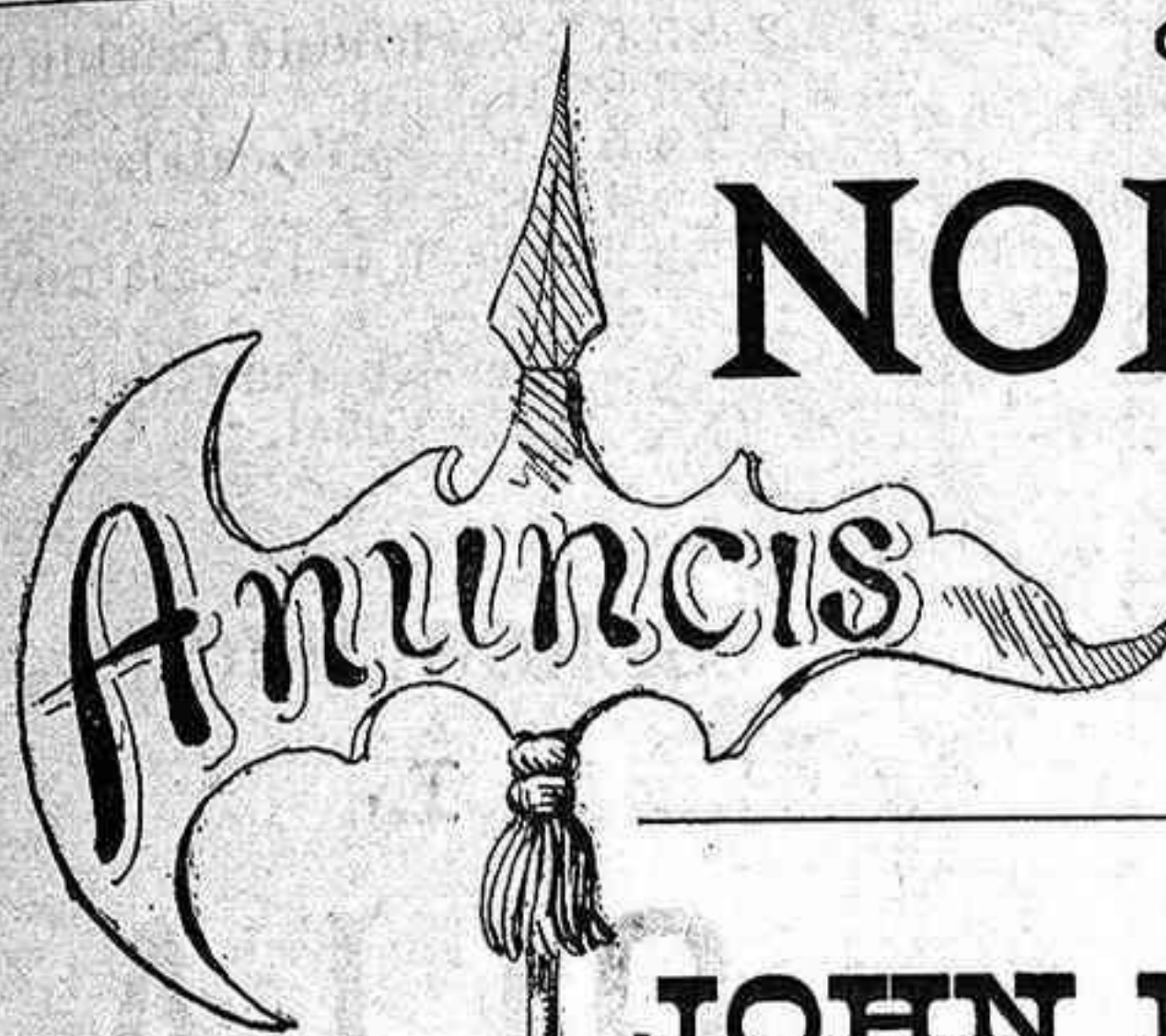
Ab un prólech de ALMIRALL y dibuixos de PELLICER

Preu: 2 pesetas

LO VIGILANT

Preu: 1 ral Per M. FIGUEROLA Y ALDROFEU Preu: 1 ral

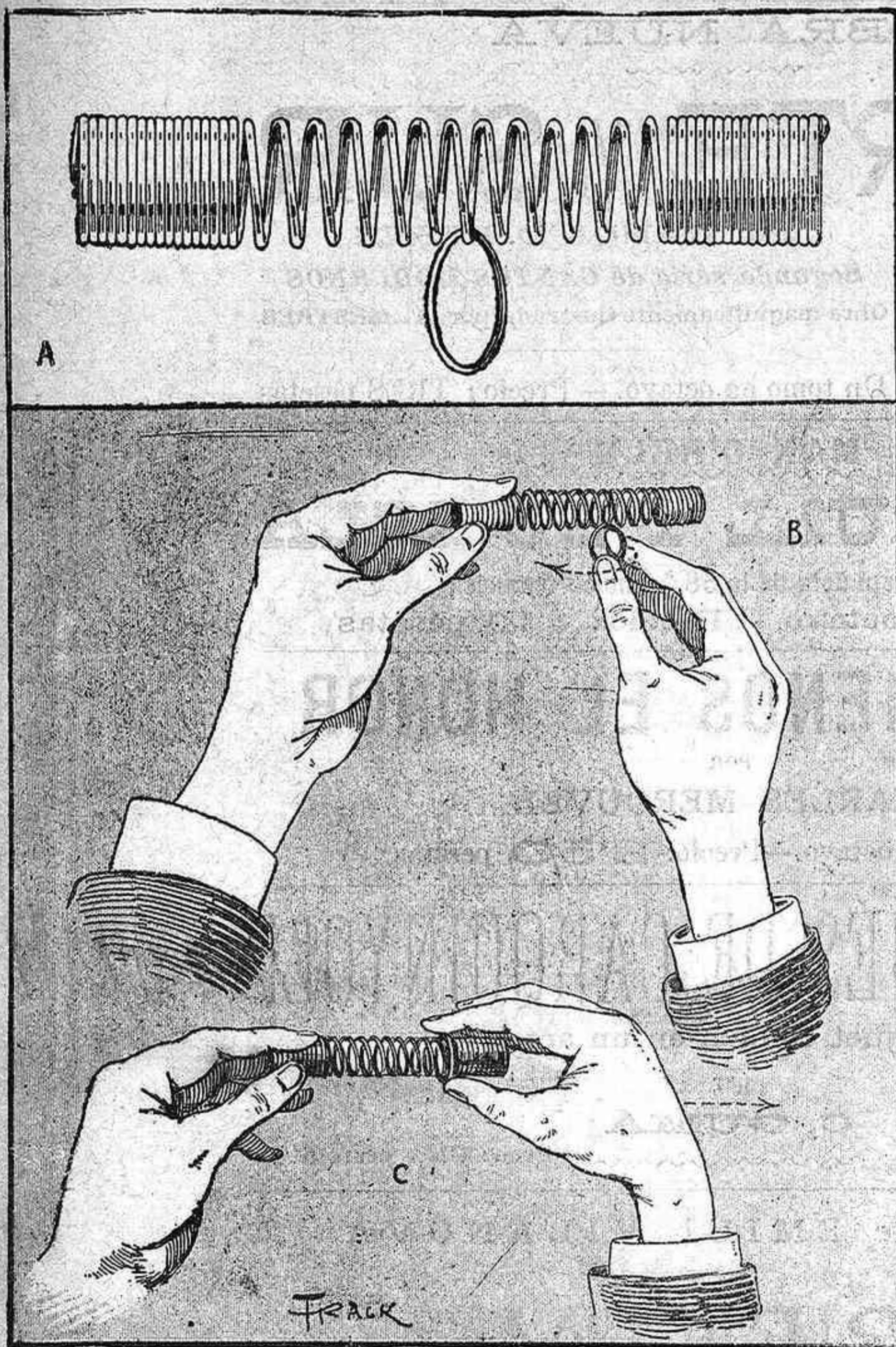
NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá à volta de correu franca de port. No responém d' estravios, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Biblioteca Económica de LA CATALANA
CÀSTICH DE DEU
 (Novela de costúms).
CERCA-NIUS
 (Idili)
 originals de
J. CORTILS VIETA
 Preu: DOS rals

DISTRACCIÓNS CASULANAS

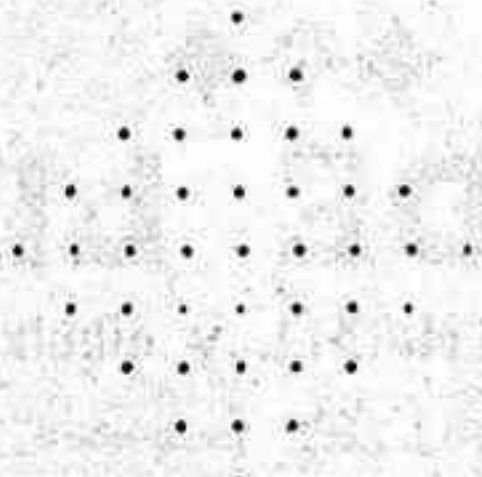
L' ANELL PRESONER

¿Cóm lo lliurerém al pobre pres? Mirinsel; (*fig. A.*) está enflat dins d' un espiral de fil-ferro, y es necessari tréurel d' aquí, sense violentar los dos extréms del espiral.

Aném á ferho. (*Fig. B.*) Agafan l' anell en la posició indicada y li fan donar una volta de dreta á esquerra.

¿Ja está? Donchs ara vajan fentlo resbalar cap á un extrém (*fig. C.*) com si l' espiral fos un dit. ¿Ho veuen? Ja hem libertat al presoner.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.
—Segona: part de la persona.—Tercera: aliment pels animals.—Quarta: població catalana.—Quinta: nom d' home.—Sexta: verb usat en lo modo imperatiu.—Séptima: joia.—Octava: adverbí de temps.—Nove-na: vocal.

ESCOLÁ DEL VENDRELL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8.—Riu de Catalunya.
3 2 6 7 8 5 1.— » »
8 7 4 5 6 9.—Poble catalá.
1 2 4 5 8.— » »
5 3 4 2.—Riu de Catalunya.
8 5 4.— » »
4 5.—Nota musical.
2.—Vocal.

J. SEGURA.

GEROGLÍFICH

L

OLLA

LA

REY NANO.

FILLAS DE EVA

Fot. L. Zucike.—Viena.

Ex-criada que ha fet sort,
gracias á ser fresca y bella:
avants servía á un senyor;
ara ell la serveix á n' ella.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 63.